

overtage deres egen Pensionering. Saa vilde man heller ikke have det at stikke ud, naar der er Tale om, hvorvidt Lønnen er for stor eller for lille: Husk paa jeres Pensioner! Lad dem fuldt ud betale, hvad de koster, og lad saa ogsaa Pensionerne være deres Ejendom, saaledes at de, hvis de træder ud af Statens Tjeneste eller gaar over til private Erhverv, faar udbetalt, hvad de har indbetalt til deres egen Pensionering! Det vilde ogsaa lette den Nedskæring, som virkelig vilde være fornuftig, nemlig en Nedskæring af Tjenestemændenes Antal. Yderligere tror jeg, det vilde være godt, fordi man derved indprentede Mennesker, særlig unge Mennesker, i de frie Erhverv den Lære: Jeres Alderdomsforsørgelse, jeres Pensionering, den maa I selv sørge for; tænk paa det i Tide; I skal ikke belave jer paa at leve af Almisse eller Statsunderstøttelse!

Orla-Jensen: Det er fremhævet, at den Sætning, at den nugældende Lov skulde revideres inden April 1928, skulde være ensbetydende med, at Tjenestemændene ikke kunde vente, at det skulde vare saa længe. Jeg synes, at der her ligger en Misforstaaelse; forinden en ny Lov kan træde i Kraft, maa man dog have revideret det gamle og være enig om, hvad der skal komme i Stedet. Jeg skal i øvrigt ikke gaa nærmere ind paa det Spørgsmaal, om Tjenestemændene har nogen juridisk eller moralsk Ret til at tro, at der ikke kan ske noget med deres nuværende Lønninger før April 1928; men saa meget er dog sikkert, at de maa have ment, at uden Forhandling med dem vilde der ikke ske noget; og jeg maa jo beklage ligesom det ærede Medlem Hr. Parkov, at man ikke har kunnet opnaa Enighed.

To Ting har været medvirkende til, at det var meget vanskeligt at opnaa Enighed. For det første var det jo en saa voldsom Nedskæring, der var Tale om, og for det andet er det helt nye Principper, man ønsker indført. Denne voldsomme Nedskæring skulde finde Sted paa et Tidspunkt, hvor Arbejdsgivere og Arbejdere lige har sluttet Forlig for to Aar om, at der ikke skal ske andre Reduktioner i Lønningerne end de, som Pristallet medfører. Det stiller jo Tjenestemændene yderligere ugunstigt, for Priserne gaar ikke ned. Det er Arbejderne,

der udgør den store Masse, og det er i Virkeligheden deres Lønniveau, der bestemmer Priserne. Og da Tjenestemændene kom meget senere til og først i 1919 fik en nogenlunde gunstig Løn, længe efter, at Arbejderne havde faaet det, er der noget urimeligt i, at de skulde gaa ned før. Jeg føler mig overbevist om, at Tjenestemændene — i alt Fald de bedste af dem — vilde have stillet sig meget villigere til en Forhandling, hvis Arbejderne var gaaet ned; de vilde sikkert frivilligt være gaaet ned med det samme. Men jeg synes, det er haardt, at Tjenestemændene stadig skal være en Pariekaste.

Jeg er derimod ganske enig med det konservative Parti i, at der maa ske en Forenkling i Administrationen, at man bliver nødt til at afskedige de overflødige Tjenestemænd, og at det naturligvis maa ske paa en saa hensynsfuld Maade som muligt, særlig de unge og ugifte.

Men det er ogsaa det eneste Punkt, hvor jeg synes, man maa tage Hensyn til Forsørgerprincippet. Jeg finder det urigtigt at præmiere Familier med mere end tre Børn; det staar i meget daarlig Samklang med et overbefolket Europa og med de 100 000 arbejdsløse, vi har nu. Jeg mener, at alle Mennesker bør lønnes udelukkende efter deres Arbejdsydelse; og vil man stille Forsørgere gunstigere end ikke-Forsørgere, kan det kun ske ad Skattevejen. Og det synes jo ogsaa at være den almindelige Mening blandt dem, der har talt her i Forvejen.

Jeg mener, at man maa have indført en ikke-Forsørgerskat. Ikke-Forsørgere er jo ganske vist i Forvejen meget billige Medlemmer for Samfundet, der bidrager til andres Børns Underhold, for saa vidt de er saaledes stillede, at de betaler nogen nævneværdig Skat; men det gør jo den velstillede Forsørger ogsaa; og takket være den stærkt progressive Skala betaler han jo en særlig høj Skat. Hvis vi nu en Gang har det Princip at lade Folk betale Skat efter deres Evne, er det fuldkommen inkonsekvent ikke ogsaa at lade Ikke-Forsørgeren betale en højere Skat end Forsørgeren med samme Løn eller samme Indtægt. Herved bøder man ogsaa lidt paa den Uretfærdighed, at Ægtefæller maa be-